

Z wokandy. Umieszczenie w DPS to ostateczność

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: piątek, 16, sierpień 2024 12:55

Patrycja Grebla-Tarasek

Odsłony: 1019

Umieszczenie w Domu Pomocy Społecznej jest środkiem ostatecznym, stosowanym dopiero wówczas gdy stwierdzone zostaną niemożliwe do przewycięzania przeszkody stworzenia warunków koniecznej w danych okolicznościach opieki w miejscu aktualnego pobytu potencjalnego świadczeniobiorcy lub też w ośrodku wsparcia.

Organ rozpatrujący wniosek o przyznanie prawa do umieszczenia w domu pomocy społecznej ma obowiązek zebrać materiał dowodowy oraz wyjaśnić na jego podstawie, czy osoba ubiegająca się o takie świadczenie spełnia przesłanki określone w art. 54 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej. Wydanie decyzji o umieszczeniu w domu pomocy społecznej wymaga łącznego spełnienia przesłanek.

Przewidziana w art. 54 ust. 1 ustawy przesłanka braku możliwości zapewnienia pomocy w formie usług opiekuńczych może być spełniona zarówno wówczas, gdy względy osobiste zainteresowanego pozwalają stwierdzić, że usługi opiekuńcze nie przywrócą zdolności do samodzielnego funkcjonowania, jak i wówczas, gdy względy organizacyjne organu pomocy społecznej nie pozwalają na zapewnienie usług opiekuńczych w odpowiednim rozmiarze, czasie lub odpowiedniego rodzaju, a także gdy ich zapewnienie z przyczyn obiektywnych nie jest możliwe.

Nie wiąże się ona natomiast z wymogiem faktycznego z nich korzystania i stwierdzenia ich nieadekwatności do potrzeb osoby ubiegającej się o umieszczenie w domu pomocy społecznej. Należy zatem uznać, że nie ma przeszkód, aby już tylko z analizy okoliczności faktycznych konkretnej sprawy organ administracji mógł wywieść, czy pomoc w postaci usług opiekuńczych stwarza możliwość zaspokojenia potrzeb danej osoby, a także czy w ogóle udzielenie takiej pomocy może być w danych okolicznościach uznane za realne.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 24 lipca 2024 r., sygn. IV SA/Po 484/24

Źródło: [CBOSA](#)